

Onlangs hebben we een bijzondere dag georganiseerd. Als stichting ondersteunen we inmiddels 28 dove kinderen door hun schoolgeld te betalen. Omdat we het belangrijk vinden dat de kinderen ook thuis een goede leefomgeving hebben, investeren we ook graag in de relatie met de ouders.

In 2019 hadden we al eens een dag voor de ouders georganiseerd. De afgelopen jaren was dat door corona niet gelukt. Maar afgelopen maand was het dan eindelijk weer zo ver!

Het is altijd spannend of de ouders ook daadwerkelijk zullen komen. Om te voorkomen dat iemand niet zou komen opdagen omdat ze de reiskosten niet kunnen betalen, hebben we alle ouders beloofd dat we die zouden vergoeden.

Het uitnodigen gaat overigens ook niet zo makkelijk; de helft van de ouders spreekt geen Engels, maar de lokale taal Luganda. Die spreek ik nog steeds niet vloeiend genoeg. Dus heb ik hen gebeld met behulp van mijn vriend. Vervolgens hebben we hen in de laatste week nog twee keer een sms gestuurd om hen aan de dag te herinneren. In Uganda plan je maar weinig dingen ver vooruit, dus is het altijd goed om mensen nog even aan een afspraak te herinneren.

Belang van gebarentaal

Het was niet zonder resultaat: alle ouders kwamen. Nou ja, één ouder per kind, zo hadden we hen uitgenodigd. En het begrip ouder kan je in Uganda ook wat ruimer opvatten. Een deel van onze kinderen wordt door een oom, oma of zelfs buurvrouw opgevoed. Er waren dan ook allerlei mensen aanwezig.

Het werd een interactieve dag, waarin we vooral aandacht vroegen voor het belang van gebarentaal in de thuissituatie. Veel ouders kennen nagenoeg geen gebaren. Dat maakt het voor de kinderen lastig om thuis echt te vertellen wat er in hen omgaat. Al met al was het een mooie groep mensen bij elkaar, die vooral ook van elkaar konden leren. En natuurlijk hebben we hen ook een les gebarentaal aangeboden.

Kans op een betere toekomst

Voor mij persoonlijk was het meest emotionele moment toen we aan het eind van de dag ook alle kinderen erbij haalden. Nooit eerder had ik onze 28 sponsorkinderen zo bij elkaar gezien. Het bracht tranen in mijn ogen. Het is ontroerend om te weten dat deze kinderen een kans hebben op een betere toekomst, omdat er iemand in Nederland bereid is om dit kind te ondersteunen. En dat ik daarvoor in Uganda ben, om die sponsors met deze gezinnen in verbinding te brengen.

Ik zie uit naar zoveel meer. Zoveel kinderen die een hoopvolle toekomst tegemoet mogen gaan. Voorlopig zijn er ook nog genoeg obstakels. Er is nog meer dan genoeg werk te doen. Maar het is niet zinloos. De levens van deze kinderen en ook van deze ouders veranderen, en daar gaat het om. Ook ik ga hoopvol verder.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 42 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl